

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře - rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kosové a soudců JUDr. Roberta Ožvalda a JUDr. Marcely Pechové ve věci

žalobkyně: [redacted], narozená dne [redacted]
bytem [redacted], [redacted]
zastoupená advokátkou Mgr. et Mgr. Yvonnou Paikrovou
sídlem 9. května 678, 390 02 Tábor

proti
žalovanému: [redacted], narozený dne [redacted]
bytem [redacted], [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Farou
sídlem Táborská 411/34, 140 00 Praha

o výživné pro manželku

o odvolání žalobkyně i žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 22. 9. 2023, č. j. 10 C 52/2023-384

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v odstavci I. ve výroku o povinnosti žalovaného platit žalobkyni na výživném částku 16 500 Kč měsíčně a v odstavci II. v části výroku o částečném zamítnutí žaloby co do částky 11 900 Kč měsíčně **potvrzuje**.

- II. Rozsudek soudu I. stupně se v odstavci II. v části výroku o částečném zamítnutí žaloby co do částky 6 600 Kč měsíčně **mění** tak, že žalovaný je povinen platit žalobkyni na výživném dalších 6 600 Kč měsíčně se splatností do každého prvního dne v měsíci předem počínaje 11. 2. 2023.
- III. Rozsudek soudu I. stupně se v odstavci III. ve výroku o nedoplatku na výživném **mění** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni nedoplatek na výživném za dobu od 11. 2. 2023 do 21. 3. 2024 ve výši 314 325 Kč do 3 měsíců od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Rozsudek soudu I. stupně se v odstavci V. ve výroku o povinnosti žalovaného zaplatit soudní poplatek **mění** tak, že žalovaný je povinen zaplatit státu na účet Okresního soudu v Táboře soudní poplatek ve výši 13 860 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni k rukám Mgr. et Mgr. Yvonne Paikrové náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 67 100 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost platit žalobkyni výživné v částce 16 500 Kč měsíčně se splatností do každého prvního dne v měsíci předem počínaje 11. 2. 2023 a zaplatit nedoplatek na výživném za dobu od 11. 2. 2023 do 22. 9. 2023 ve výši 121 113 Kč do 6 měsíců od právní moci rozsudku. Pokud se žalobkyně domáhala placení výživného v další částce 18 500 Kč měsíčně od 11. 2. 2023, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému uložil, aby ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku zaplatil České republice – Okresnímu soudu v Táboře soudní poplatek ve výši 9 900 Kč.
2. Z odůvodnění napadeného rozsudku plyne, že žalobkyně se domáhala placení výživného ve výši 35 000 Kč měsíčně počínaje dnem 11. 2. 2023, kdy podala žalobu. V ní uvedla, že účastníci od 28. 11. 2022 žijí odděleně, žalobkyně se odstěhovala ze společné domácnosti v době zahájení trestního stíhání žalovaného pro spáchání trestných činů na její osobě, v důsledku čehož byl žalovanému orgány činnými v trestním řízení zakázán jakýkoliv styk se žalobkyní. Žalobkyně má za to, že její životní úroveň je nižší než žalovaného, a proto by jí měl žalovaný dorovnat. Žalovaný se žalobou nesouhlasil, a přestože připustil, že má vyšší příjem než žalobkyně, namítl, že životní úroveň žalobkyně jeho životní úroveň převyšuje, neboť hradí veškeré náklady spojené s dětmi a s domácností.
3. Soud I. stupně vyšel z toho, že manželství účastníci uzavřeli dne 28. 8. 2010 a že toto manželství trvá. Účastníci učinili nesporným, že ke dni 28. 11. 2022 mezi nimi došlo k faktické odluce a manželka se odstěhovala i s nezletilými dětmi nejprve ke svým rodičům, a následně do bytu v [REDAKCE] v [REDAKCE] ve spoluvlastnictví účastníků. Děti má ve své péči fakticky žalobkyně, jejich styk s otcem probíhá jednou za 14 dnů, a k tomu každý týden 1 den v týdnu na přespání, a žalovaný na děti platí 17 000 Kč měsíčně dle vzájemné dohody. V současné době probíhá trestní řízení vedené proti žalovanému, který byl obžalován ze [REDAKCE], které nebylo dosud ukončeno; výsledek trestního řízení však není pro dané řízení relevantní. K poměrům žalobkyně uvedl, že v rozhodném období disponovala částkou za prodej společného karavanu ve výši 167 000 Kč, že inkasovala v rámci své podnikatelské činnosti jednorázově platbu ve výši 24 000 Kč od společnosti [REDAKCE], již v minulosti obdobné částky účtovala, a že disponovala částkou 18 000 Kč z účtu založeného účastníky za účelem správy bytů. Žalobkyně je zapsána jako osoba samostatně výdělečně činná s živnostenským oprávněním v oboru činnosti zprostředkování obchodu a služeb, nákup, prodej, správa a údržba nemovitostí a služby v oblasti administrativní správy a služby organizačně hospodářské povahy. V rámci své lektorské činnosti spolupracuje se [REDAKCE], z jehož zprávy a z výpovědi žalobkyně a svědkyně [REDAKCE] vyplynulo, jak kurzy probíhají, jaká je jejich cena, kolik osob se jich zúčastnilo a jaká byla fakturace. Další činností

žalobkyně je práce koordinátorky pro spol. [REDAKCE] na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 4. 2023 a činnost pro [REDAKCE] na základě smlouvy o dílo uzavřené dne 2. 8. 2023. Příjmy z uvedených činností byly doloženy výpisy z osobního a podnikatelských bankovních účtů, které korespondují s doloženým přehledem fakturace. Do příjmů žalobkyně tedy soud I. stupně zahrnul příjem od [REDAKCE] ve výši 7 800 Kč měsíčně, příjem ze zaměstnání ve výši 21 000 Kč měsíčně a příjmem ze smlouvy o dílo uzavřené s [REDAKCE] v aktuální doložené výši 900 Kč měsíčně, tj. celkem 29 700 Kč. Do příjmů žalovaného zahrnul příjem za výkonu funkce místopředsedy představenstva [REDAKCE] ve výši 26 000 Kč měsíčně a příjem ze mzdy u zaměstnavatele [REDAKCE] ve výši 111 169 Kč měsíčně, celkem 137 169 Kč měsíčně. K výdajům žalobkyně soud I. stupně uvedl, že do dubna 2023 měla sice vyšší výdaje spojené se zařizováním bytu, protože ale bylo prokázáno, že si odnesla ze společných prostředků částku 167 000 Kč z prodeje společného karavanu, dále si převedla částku 18 000 Kč z účtu spojeného se správou společných bytů a z účtu společnosti [REDAKCE] částku 24 000 Kč, je zřejmé, že na zařízení bytu měla dostatek finančních prostředků. Za prokázané považoval výdaje žalobkyně: stravné, ošacení, obutí, drogerie ve výši 15 000 Kč, výdaje na volnočasové aktivity ve výši 2 000 Kč, náklady na psychoterapii ve výši 2 000 Kč, životní pojištění ve výši 600 Kč, zálohy na elektřinu ve výši 2 000 Kč, zálohy na plyn ve výši 3 000 Kč, náklady na právní zastoupení ve výši 20 000 Kč, sociální a zdravotní pojištění ve výši 2 722 Kč a 3 305 Kč, internetové připojení ve výši 250 Kč, parkovné ve výši 250 Kč, kroužek tancování dcery [REDAKCE] ve výši 325 Kč, celkem 51 452 Kč. U žalovaného měl za prokázané výdaje: výživné na děti ve výši 17 000 Kč, splátka hypotečního úvěru na rodinný dům v [REDAKCE] ve výši 26 000 Kč, splátka SFRB úvěru na bydlení ve výši 1 518 Kč, stavební spoření pro obě děti ve výši 2 000 Kč, spoření pro obě děti ve výši 2 000 Kč, záloha na elektřinu ve výši 3 590 Kč, záloha ČEVAK ve výši 960 Kč, pojistka ve výši 1 594 Kč, penzijní připojištění ve výši 3 000 Kč, obědy pro děti ve výši 1 000 Kč, náklady na stravné, ošacení, obutí a drogerii ve výši 15 000 Kč, náklady na volnočasové aktivity ve výši 2 000 Kč, náklady na péči a krmení pro společného psa ve výši 1 000 Kč, TV a internet [REDAKCE] ve výši 500 Kč, školné dcery [REDAKCE] ve výši 1 250 Kč, školné syna [REDAKCE] ve výši 625 Kč, družina ve výši 500 Kč, kroužek fotbalu syna [REDAKCE] ve výši 333 Kč, členství v golfovém klubu dětí ve výši 500 Kč, lyžařské kurzy pro syna [REDAKCE] ve výši 833 Kč, rozdíl mezi příjmy a výdaji ze společných bytů ve výši 3 066 Kč, náklady na použití služebního vozidla pro soukromé účely včetně pohonných hmot ve výši 10 000 Kč, stravenky v zaměstnání ve výši 1 300 Kč, úklid domu ve výši 1 000 Kč, pojistné za dům a oba byty ve výši 470 Kč, daň z nemovitosti ve výši 552 Kč, náklady na právní služby ve výši 21 000 Kč, náklady na údržbu domu a zahrady ve výši 1 666 Kč, platby poplatku za svoz komunálního odpadu za rok 2023 ve výši 174 Kč, celkem 120 431 Kč. Při určení výše výživného uvažoval tak, že z celkových příjmů účastníků ve výši 166 869 Kč by každý měl disponovat jednou polovinou, tj. 83 434 Kč. Žalovaný disponuje částkou o 53 734 Kč vyšší a žalobkyně částkou o tuto částku nižší. Z celkových výdajů 171 883 Kč činí polovina 85 941 Kč, přičemž žalobkyně platí o 34 490 Kč méně a žalovaný o tuto částku více. Rozdíl mezi příjmy a výdaji, jimiž by měli účastníci disponovat, činí 19 244 Kč, která převyšuje příjem žalovaného, a proto mu uložil platit výživné ve výši 16 500 Kč představující rozdíl mezi jeho příjmy a výdaji. Současně vypočetl nedoplatek na výživném, pro jehož zaplacení uložil delší lhůtu, než stanoví § 160 odst. 1 o. s. ř. a s ohledem na přibližně úspěch účastníků ve věci, rozhodl o nákladech řízení dle § 142 odst. 2 o. s. ř. Žalobkyně byla od soudních poplatků osvobozena, proto byla žalovanému uložena poplatková povinnost dle zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích.

4. Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba účastníci. Žalovaný namítl, že soud I. stupně nezohlednil jeho výdaje na děti v době, kdy je má u sebe, ve výši 13 600 Kč. Z výživného 17 000 Kč hrazeného k rukám žalobkyně jsou hrazeny nejen potřeby dětí, ale i potřeby žalobkyně, a tak by v částečném rozsahu mělo výživné představovat příjem žalobkyně. Za zásadní pochybení považuje to, že nebyly provedeny veškeré důkazy, které směřovaly ke zjištění příjmů žalobkyně. Žalovaný navrhoval učinit dotaz na [REDAKCE], kolik osob [REDAKCE] za rok 2022 a 2023 žalobkyni zprostředkoval, včetně doložení seznamu daných osob a kontaktních údajů a údaje, zda

se dané osoby kurzu zúčastnily, dále výslech těchto osob za účelem zjištění, kdo kurz vedl, kolik stál a jak byl hrazen. Současně navrhoval i výslech [REDAKCE], předsedy výboru [REDAKCE] a [REDAKCE], místopředsedkyně výboru [REDAKCE]. Pokud soud I. stupně navržené důkazy neprovedl, neobstojí jeho závěr, že výdaje žalobkyně výrazně převyšují její příjmy. Žalobkyně neprokázala, že by případný rozdíl příjmů a výdajů pokrývala půjčkou od rodičů. Uvedla sice, že z půjčky od rodičů ve výši 400 000 Kč vyčerpala 200 000 Kč, avšak nedoložila, na co tuto částku použila. Žalovaný je toho názoru, že nic čerpat nemusela, protože zůstatky na účtech žalobkyně byly minimálně od počátku roku 2023 do dubna 2023 v řádech desetitisíců. I tato skutečnost svědčí o tom, že životní úroveň žalobkyně je vyšší než žalovaného, kterému po uhrazení veškerých nákladů spojených s rodinou a dětmi, společným majetkem a jeho obživou nezbyde téměř nic. Dále poukázal na to, že žalobkyně neprovedla ze svých účtů ani jediný výběr v hotovosti, a tak není zřejmé, z jakých finančních prostředků provádí platby tam, kde není možný bezhotovostní platební styk. V přesvědčení, že žalobkyni nárok na výživné nevznikl, žalovaný navrhl, aby byl napadený rozsudek ve vyhovující části změněn a žaloba zamítnuta, případně aby byl zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.

5. Žalobkyně namítla, že soud I. stupně nepřihlédl ke všem tvrzeným skutečnostem a k obsahu předložených důkazů. Nesprávně vyšel z hrubého příjmu žalobkyně ve výši 29 700 Kč, přitom u žalovaného vyšel z čistého příjmu ve výši 137 169 Kč. Navíc je jeho příjem vyšší, jelikož odměna vyplácená společností [REDAKCE] činí 26 000 Kč, ale 28 090 Kč, takže čistý příjem žalovaného představuje částku 139 259 Kč. Do příjmu žalovaného měla být dále započtena částka 33 835 Kč, která mu byla vrácena jako přeplatek na daních dne 2. 5. 2023 a částka 19 628 Kč, která mu byla vrácena od OSSZ dne 16. 3. 2023. Příjmem žalovaného je také úvěr ze dne 12. 12. 2022 ve výši 105 000 Kč, který převzal od UniCredit a. s., a částka z prodeje karavanu ve výši 127 000 Kč. Z daňového přiznání za rok 2022 je zřejmé, že žalovaný uplatňuje náklady, úroky spojené s byty a hypotékou, nicméně v příjmech nejsou uvedeny příjmy z těchto pronájmů. K pravidelným měsíčním nákladům žalobkyně, jež představují částku 52 004 Kč, by měla být připočtena žalobkyni hrazená částka 552 Kč (daň z nemovitosti), kterou soud I. stupně nesprávně zahrnul do výdajů žalovaného. Nesprávně do výdajů žalovaného zahrnul i další výdaje, které žalobkyně považuje za sporné a zbytné. Jde o stavební spoření dětí ve výši 4 000 Kč měsíčně, které bylo založeno účelově teprve v lednu 2023. Ze zálohy na elektřinu ve výši 3 590 Kč je žalovanému z důvodu solární energie vrácena částka 2 500 Kč měsíčně, takže náklad činí pouze 1 000 Kč měsíčně. Zohledněna neměla být platba penzijního pojištění žalovaného ve výši 3 000 Kč, jelikož penzijní pojištění žalobkyně ve výši 2 000 Kč není hrazeno z důvodu zrušení trvalého příkazu žalovaným na konci roku 2022. Náklady na použití služebního vozidla pro soukromé účely v částce 10 000 Kč a stravenky v částce 1 300 Kč netvoří výdaje žalovaného, neboť o tyto položky je již ponížen jeho čistý příjem. Zbytným výdajem je nepochybně částka 1 000 Kč za úklid domu, který může dělat sám žalovaný za pomoci osob, které s ním bydlí. Uznat nelze ani výdaje za právní služby ve výši 21 000 Kč, které žalovanému vznikají souvislostí s trestním řízením vedeným proti jeho osobě pro podezření ze spáchání trestného činu [REDAKCE] spáchaného na žalobkyni. S ohledem na uvedené skutečnosti činí výdaje žalovaného 79 879 Kč a rozdíl mezi příjmy a těmito výdaji činí částku 59 380 Kč, z níž je žalovaný schopen platit výživné v původně požadované výši. Proto žalobkyně navrhla změnu napadeného rozsudku v části, v níž byla žaloba částečně zamítnuta tak, že se žalobě i v této části vyhovuje.
6. Ve vyjádření k odvolání žalobkyně žalovaný setrval na svém stanovisku o vyšší životní úrovni žalobkyně, s tím že si pro své potřeby musel vzít spotřebitelský úvěr, který splácí částkou 7 408 Kč měsíčně. Námitku žalobkyně o účelovosti založení stavebního spoření považuje za nemorální a navíc se na tom, se žalobkyní předem dohodli. K nákladům na elektrickou energii uvedl, že na d rámec záloh musel uhradit nedoplatek 4 700 Kč a od roku 2024 platí zálohy vyšší. Náklady na úklid domu považuje za opodstatněné, protože byly hrazeny již za společného soužití se žalobkyní a navíc nejsou nijak neobvyklé. Dále namítl, že soud I. stupně měl zahrnout do příjmů žalobkyně

polovinu splátek společných úvěrů, které hradí výlučně žalovaný, a hodnotu pronájmu automobilu zn. Volvo, který žalobkyně nadále užívá.

7. Odvolání byla podána včas k tomu oprávněnými osobami a jsou přípustná. Odvolací soud proto přezkoumal napadený rozsudek dle § 212 věty první o. s. ř. v celém rozsahu a poté dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné a odvolání žalobkyně jen zčásti.
8. Soud I. stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu a pokud některé z navržených důkazů neprovedl, je z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, proč tak učinil. Provedené důkazy řádně hodnotil dle § 132 o. s. ř., a až na výjimky, jak bude níže uvedeno, učinil správné skutkové závěry a věc správně zhodnotil i po právní stránce.
9. Pokud jde o příjmy účastníků, obě strany namítly, že soud I. stupně pochybil, protože některé příjmy pominul, případně je zahrnul nesprávně. Žalovaný od počátku řízení namítá, že životní úroveň žalobkyně je vyšší, než jeho životní úroveň. Provedeným dokazováním byl zjištěn opak a na závěru soudu I. stupně, že vyšší životní úroveň má žalovaný, nic nemění ani jeho odvolací námítka. Předně nelze souhlasit se žalovaným, že by mělo být, alespoň z části, příjmem žalobkyně výživné na děti placené žalovaným. Výše výživného 17 000 Kč, na kterém se ostatní účastníci dohodli, je určeno na výživu dětí, a pokud se na jeho výši účastníci dohodli, je nepochybné, že odpovídá životnímu standardu dětí, na který byly zvyklé a schopnostem a možnostem žalovaného, jak má na mysli ustanovení § 913 o. z. Tvzení, že toto výživné z části spotřebovává i žalobkyně, je proto pouhou a ničím podloženou spekulací. Příjmům od [redacted] soud I. stupně věnoval náležitou pozornost a rovněž i dle názoru odvolacího soudu měl dostatek podkladů pro přijetí závěrů o jejich příjmech. Jak plyne z obsahu spisu, disponoval zprávou od [redacted] (o počtu klientů, ceně kurzů, provizi) doplněnou přehledem o konkrétním počtu klientů a o provedené fakturaci a dále vyšel z výpovědi žalobkyně, výpovědi svědkyně [redacted] a z výpisu z účtu žalobkyně. Požadavek žalovaného, aby byla sdělena jména klientů a byl proveden jejich výslech, či výslech předsedy a místopředsedkyně [redacted], již proto nemá žádné opodstatnění, jelikož by z nich nemohlo vyplynout nic jiného, než to, co bylo [redacted] písemně sděleno (jména a kontakty klientů ostatně [redacted] z důvodu ochrany osobních údajů ani neuvedl). Důkazy navržené žalovaným k příjmům žalobkyně od [redacted] tudíž okresní soud správně označil za nadbytečné. Finančními prostředky na účtech žalobkyně se soud I. stupně zabýval v odstavci 13., v němž jsou specifikovány výdaje žalobkyně spojené zejména s obdobím, kdy si zařizovala bydlení po rozpadu společné domácnosti a konstatováno, že žalobkyně z jedné poloviny mimo jiné použila i peníze z půjčky od rodičů a není již důležité, jaké konkrétní věci si pořídila. Současně měl za prokázané, že náklady na nové bydlení byly vysoké, ale protože žalobkyně měla kromě půjčky od rodičů dostatek prostředků pocházejících ze SJM účastníků (viz také odstavec 24.), neuvažoval o tom, že by žalobkyně měla v tomto přechodném období nárok na vyšší výživné, než jí nakonec bylo přiznáno. Rovněž i žalovaný měl k dispozici prostředky ze SJM (např. prostředky z prodeje společného karavanu) a je jeho věcí, jak s nimi naložil, a protože jde o prostředky pocházející ze společného jmění, je na účastnících, aby si je případně vypořádaly po rozvodu v rámci vypořádání SJM, budou-li pro to splněny zákonné podmínky. Úvahy žalovaného o vyšší životní úrovni žalobkyně proto nejsou s ohledem na uvedené opodstatněné. Užíváním automobilu zn. Volvo žalobkyně se soud I. stupně zabýval v odstavci 16., což žalovaný pomíjí, pokud stále namítá, že by se tato skutečnost měla promítnout v příjmech žalobkyně. Okresní soud v odstavci 16. náležitě na základě provedeného dokazování vyložil, že užívání uvedeného vozu žalobkyní je sice benefitem (jde o benefit společnosti [redacted]), jehož finanční ekvivalent je značný, avšak na druhé straně přihlédl k tomu, že i žalovaný využívá srovnatelné benefity na základě svého vztahu ke jmenované společnosti, a správně uzavřel, že jde o skutečnost, která nemá vliv na určení výše výživného. Do příjmu žalobkyně, jak se mylně žalovaný domnívá, nelze zahrnout polovinu splátek společných úvěrů hrazených žalovaným. Skutečnost, že splátky platí výlučně žalovaný, má svůj odraz ve výčtu výdajů žalovaného, o které se poníží jeho příjem. Splátky úvěru navíc v každém

případě mohou představovat pouze výdaj a s ním je počítáno toliko u žalovaného a nikoliv také u žalobkyně, která na úhradu úvěrů nic neposkytuje.

10. Pokud jde o příjem žalovaného, nezpochybnila žalobkyně výši příjmu žalovaného od zaměstnavatele [REDACTED]. Důvodná je ovšem její námitka, že příjem za výkon funkce v představenstvu [REDACTED] nečiní 26 000 Kč, jak původně účastníci shodně prohlásili, nýbrž 28 090 Kč měsíčně, jak plyne z výpisu z účtu žalovaného, dle něhož je mu v rozhodném období pravidelně vyplácena uvedená částka. Dále správně namítá, že příjmem žalovaného je i vrácení přeplatku od Finančního úřadu dne 2. 5. 2023 ve výši 33 835 Kč (při přepočtu na 12 měsíců jde o částku 2 820 Kč měsíčně) a přeplatku od OSSZ dne 16. 3. 2023 ve výši 19 628 Kč (1 636 Kč) měsíčně. S ohledem na to, co bylo uvedeno v předchozím odstavci, nepovažuje odvolací soud za příjem žalovaného částku z prodeje společného karavanu. Za příjem žalovaného nelze považovat ani úvěr z roku 2022, který nespadá do rozhodného období, stejně jako údaje z daňového přiznání žalovaného za rok 2022; ani u žalobkyně soud I. stupně nepovažoval údaje z jejího daňového přiznání za rok 2022 za relevantní.
11. Přestože výdaje účastníků soud I. stupně pečlivě zkoumal, nelze souhlasit s jeho názorem, že platby účastníků za právní služby představují pravidelný a započitatelný výdaj účastníků, přestože probíhají v rozhodném období. Tyto platby jsou u obou vykládány v souvislosti s jejich osobním konfliktem, který je aktuálně řešen v trestněprávní rovině, a je na účastnících, aby tyto náklady, které nelze označit za pravidelné a nutné (jakkoliv to tak vnímají), nesli z disponibilních prostředků, které jim zbývají po zaplacení všech nezbytných nákladů. Vzhledem k tomu, že trestní řízení není ukončeno a k principu presumce neviny, je nutno takto postupovat nejen u žalovaného, ale i u žalobkyně.
12. Zásadní námitkou žalovaného, jde-li o jeho výdaje, bylo, že soud I. stupně za jeho výdaj nepovažoval náklady na děti v době, kdy je má u sebe. Zde lze v podrobnostech odkázat na odstavce 23. napadeného rozsudku, kde soud zcela správně uvedl, že v pravidelných výdajích účastníků zohlednil pouze obligatorní výdaje na děti, které převážně hradí žalovaný, a nikoliv také náklady spojené s péčí o děti, kdy je má ten který z rodičů u sebe. S důvody, které jsou v odůvodnění citovaného odstavce rozvedeny, se odvolací soud plně ztotožňuje.
13. Pokud jde o námitky žalobkyně, jež se výdajů žalovaného týkají, je oprávněná pouze ta, že soud I. stupně k výdajům žalovaného nesprávně zahrnul platbu daně z nemovitosti ve výši 552 Kč měsíčně, kterou ve skutečnosti, jak bylo doloženo na čl. 216 spisu platila žalobkyně. V ostatním odvolací soud námitky žalobkyně považuje za nedůvodné.
14. Namítanou platbu stavebního spoření ve výši 4 000 Kč předně nelze považovat za účelovou za situace, kdy žalovaný tvrdí, že se na tom účastníci dohodli. Jde navíc o platbu ve prospěch dětí (nikoliv ve prospěch žalovaného, aby mohla být označena za účelovou), jimž jsou tímto tvořeny úspory do budoucna, což je nepochybně v jejich nejlepším zájmu. Odvolací soud proto nemá žádný rozumný důvod, proč by tyto platby z výdajů žalovaného vyloučil. Tvrzení o vrácení záloh na elektřinu je nepřipustnou novotou, protože bylo učiněno až v odvolacím řízení, a tak se tímto tvrzením (které žalovaný zpochybnil) odvolací soud nezabýval, a vyšel z toho, že částka 3 590 Kč představující zálohu na elektřinu je započitatelným výdajem žalovaného. Takovým výdajem je i penzijní pojištění žalovaného ve výši 3 000 Kč měsíčně. Pokud žalobkyně tvrdí, že ona na platbu svého penzijního pojištění nemá prostředky, v okamžiku přiznání výživného bude ve srovnatelné situaci se žalovaným, a bude schopná si penzijní pojištění platit a rovněž i zpětně doplatit. Platby pohonných hmot 10 000 Kč měsíčně a za stravenky 1 300 Kč měsíčně probíhají z čistého příjmu žalovaného (nikoliv z hrubého příjmu žalovaného, jak bylo doloženo zprávou zaměstnavatele a výplatními listky, proto byly tyto platby správně zahrnuty do jeho výdajů. Náklad 1 000 Kč měsíčně za úklid domu je také oprávněný, jelikož byl hrazen již za společného soužití účastníků, a navíc nejde o položku, která by jakkoli přesahovala poměry žalovaného. K námitce žalobkyně, že na rozdíl od žalovaného vycházel soud I. stupně v jejím případě z hrubého příjmu, odvolací soud

uvádí, že není oprávněná, jelikož ve výdajích žalobkyně bylo zohledněna platba sociálního a zdravotního pojištění, o kterou se logicky její příjem snížil.

15. S ohledem na výše uvedené odvolací soud v případě žalobkyně nadále vychází z příjmu 29 700 Kč a nově vypočtených výdajů 32 094 Kč (od výdajů uznaných soudem I. stupně ve výši 51 452 Kč byla odečtena částka 20 000 Kč za právní zastoupení a naopak připočtena částka 552 Kč za daň z nemovitosti), takže rozdíl mezi příjmy a výdaji činí -2 394 Kč.
16. V případě žalovaného nově činí jeho příjmy 143 715 Kč (připočteny odměna od společnosti ■■■■■ 28 090 Kč namísto 26 000 Kč, a vratky od úřadů 1 636 Kč a 2 820 Kč) a výdaje 99 879 Kč (odpočtena částka 21 000 Kč za právní služby a 552 Kč za daň z nemovitosti) a rozdíl mezi příjmy a výdaji částku 43 836 Kč.
17. Výše uvedené rozdíly v příjmech a výdajích účastníků činí v souhrnu 46 230 Kč a jedna polovina z této částky ve výši 23 100 Kč představuje částku výživného, kterou je žalovaný povinen žalobkyni na vyrovnání její životní úrovně platit.
18. Z výše uvedených důvodů byl napadený rozsudek dle § 219 o. s. ř. ve výrocích o povinnosti žalovaného platit žalobkyni na výživném částku 16 500 Kč měsíčně a o částečném zamítnutí žaloby co do částky 11 900 Kč měsíčně potvrzen. Změněn pak byl dle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. ve výroku o částečném zamítnutí žaloby co do výživného ve výši 6 600 Kč měsíčně tak, že žalovaný je povinen platit žalobkyni další výživné ve výši 6 600 Kč měsíčně od 11. 2. 2023 se splatností do každého prvního dne v měsíci předem.
19. Změněn byl dle § 220 odst. 1 o. s. ř. i výrok o nedoplatku na výživném, který byl vypočten od 11. 2. 2023 ke dni rozhodnutí odvolacího soudu, tj. ke dni 21. 3. 2024. Nedoplatek činí 314 325 Kč (poměrná část za měsíc únor 2023 ve výši 14 025 Kč a za měsíce březen 2023 až březen 2024 ve výši 300 300 Kč – 23 měsíců x 23 100 Kč) a žalovaný je povinen ho zaplatit ve lhůtě 3 měsíců od právní moci tohoto rozsudku s přihlédnutím k tomu, že oproti rozhodnutí soudu I. stupně se nedoplatek navýšil, avšak i k tomu, že od rozhodnutí soudu I. stupně už uplynulo téměř půl roku a žalovaný dosud nic neuhradil, přestože mohl důvodně předpokládat, že bude k placení určitého výživného zavázán.
20. V závislosti na rozhodnutí o změně výše vyživovací povinnosti musel být dle § 220 odst. 1 o. s. ř. další výrok o poplatkové povinnosti žalovaného. Základem procentního poplatku je dle § 6 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích je v tomto případě pětinasobek ročního plnění (23 100 x 12 x 5), tj. 1 386 000 Kč a z toho 1% dle položky 7 písm. b) Sazebníku činí částku 13 860 Kč představující soudní poplatek, který je žalovaný povinen zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
21. Vzhledem k částečné změně napadeného rozsudku bylo rozhodnuto o nákladech řízení před soudy obou stupňů dle § 224 odst. 2 o. s. ř. Právo na jejich náhradu má dle § 142 odst. 2 o. s. ř. žalobkyně, která uspěla z větší části. Porovnáním částky požadované s částkou přiznanou uspěla ze 2/3 a žalovaný z 1/3; náleží jí proto 1/3 účelně vynaložených nákladů. Náklady prvoinstančního řízení představují odměnu za 10 úkonů po 16 700 Kč (1) příprava a převzetí zastoupení, 2) sepsání žaloby, 3) a 4) účast na jednání dne 4. 5. 2023, které přesáhlo 2 hodiny, 5) a 6) účast na jednání dne 14. 6. 2023, které přesáhlo 2 hodiny, 7) další porada s klientem dne 22. 6. 2023, 8) a 9) účast na jednání dne 27. 7. 2023, které přesáhlo 2 hodiny a 10) účast na jednání dne 20. 9. 2023; odměna vypočtena dle § 8 odst. 2 a § 7 bod 6 advokátního tarifu) a k tomu náleží 10 paušálních částek náhrady po 300 Kč, tj. celkem 167 300 Kč a z toho 1/3 činí částku 55 766,67 Kč. Náklady odvolacího řízení představují odměnu za 2 úkony (sepis odvolání ze dne 6. 12. 2023 a účast na jednání před odvolacím soudem dne 12. 3. 2024) po 16 700 Kč a dvě paušální částky náhrady po 300 Kč, tj. celkem 34 000 Kč, z toho 1/3 činí částku 11 333,33 Kč. Náklady řízení před soudy obou stupňů činí částku 67 100 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobkyně dle § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř. Zbývá

dodat, že za písemná podání ze dne 12. 6. 2023 a 5. 7. 2023 odměna přiznána nebyla, jelikož šlo vždy o procesní úkon navržení důkazů, nikoliv o úkon ve věci samé, jak má na mysli ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Tábor 21. 3. 2024

JUDr. Ivana Kosová v. r.
předsedkyně senátu